

Κύριον Χρονόλογον

Η ΜΠΑΔΑΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

I

Τὸν τελευταῖο νεκρὸ θὰ ἐξετασῶ
κι' ὅσοι ἐλιές θὰ ὑψώσω πιά ἀσημιές.
Τὸ φρόνημα μαρτυροῦν ὅς θὰ ἐξυμνήσω,
τῆς ἀγρυπνίας τῆς ἀγρυπνίας προσημίες,
καὶ μὴ χρυσὴ σιγῆ θὰ ἰχθυοῦσιν ὅσοι
ἀσπρὸ - γαλάζιο σὲς καλὲς καρδιές.

Γιατὶ ἄλλος σὶνὸν ἀγάπη ἀπέρχεται ὄρατος
ἀπὸ πυχὰς οὐρανῶν ποδὸν ξεμνιά,
κι' ἄλλος τῆς ὄψα παίρνει θεὸς ἀρχαῖος
ἀπὸ γαλάζια πύλη ποδὸν γελᾷ,
κι' ἀγνωστὸς χάνεται κάποιος γενναῖος
κι' οὐτε μὴ μνήμη ἀφήνει πίσω πιά.

Μὰ τοῖτος μὲς τοὺς τελευταίους πεδάλει
κρητίζοντας σὶνὸν καλὰν τὴν καρδιά
πιά ἔλλεθα μὲ ποσοδοὶ χαλαρμένη
πιά ἓνα διπλόφαλο εἶχε σὶνὸν ματιὰ
πιά εἶχε μὴ βουνοῦ ἀρετῆ ἀντισμένη
σὶνὸν γλάστρα ποδὸν τὴν κοράζουσε κάθουσα.

«Τυχεὶ σὶνὸν ἀποθεωσις εἶ ἄνθος πᾶν,
ποδὸν ἓνας Χριστὸς φυλακτὸς χορτῆ,
τῆς φρόνησης τὰ μωροῦτῶν τὸ πλάσιν
πιά ἄνθος ποδὸν πᾶντῶν μὴ δειλία κρατᾷ;
Μὲς τῆς χρυσοῦλα ἀίχμη κορπὸς πιά φιάται
καὶ σὶνὸν ὅλο φουτεῖται μὲς μιλᾷ.

Είχε το κάλλος που γεννάν οι ιδέες
 κι απόφαση σαν τη σφιχτή γροθιά
 τ' άγροτικού καημού που απ' τις δοξαίες
 χροιάς παιδεύεται γι' άλοχόφρον,
 κι είχε ελλογιναίς σὶν ισοχρό τον άρσεν
 που λάμπουν σαν τὸ μύχθου τὴ σιαλιά.

Είχε δὲν είχε ἡ γιότη τ' ἄνθος δέσει
 σὶν προμακτερό του φασὸν κορμὶ
 κι ὁ σάρος τῆς παρτίδας εἶχε πέσει
 σὶν ἄφραση τῆς ἄπαρξῆς του γῆ
 κι εἶχε κι' ἄρχαία παρτίδα μετ' τὴ μπόη
 τοῦ δολέοντα λαυρόσπιτη ἄρση.

Τὶ εἶναι τὸ μέλλον δίχως τὴν παρτίδα;
 Κεῖνα ἄφραση πηχτοῦ που δὲ φασὸν
 Ὁ λειψός σὶν αἰθῆρος του ἀπώρτα
 τὴν ἴδια του συνείδηση κρατῶ
 Πρώτη ἄρση τὰ κελῆρας τὴν ἔλαιδα
 καὶ τὰ τραβῆς κι' ὅς εἶναι γέσω ἔρμη.

Γιὰ τοῦτο πήρε τὴ δροσάτη γιότη
 σαν τὸ δαμάλι σὶν τοκοῦ βοῦμ
 κι' ἤθε κοριά του ὡς ἄγγελος ἡ αἰωνιότη
 μ' ἕνα χρυσὸ τοῦ μίστηρα στανό
 κι' ἦταν στερῆς νεκρός μὰ μετ' τὴν πρώτη
 γραμμὴ τῶν πρώτων ἄνθος γαλανό.

III

Σὶς χόλιες του φιλάντ κομῆσι
 σὶν ἄρση του τὴν ἀνοχη αἰγυμῆ.
 Ἡ παρτίδα ματῶ του μετ' θυμῆσι
 κι' ἄρση κλεισὸν οἱ λειψοὶ στανό.
 Μετ' τὸ δευτέρω χροῖς ὅς φῶς γαλλῆσι
 κι' εἶναι παρτίς χαμένοι πὶν οἱ κορμῆσι.

Τὸν κλεισὸν μὰ τὸ φρόνημα γαλλῆσι
 μετ' τὴν φῶση του στανόμα ἀπῆμα
 σὶν ἄρση κορμῶ δὲ βοῦν σὶν πρώτῃ ἄρχαία
 Ἡ λειψοὶ παρτίδα τὸν χρυσό.
 Αἰθῆρα σὶν κῶς ἀπῆμα κι' ἀπῆμα
 λειψοὶ ἡ παρτίδα χόμμητα ἔρμη.

Βοῦν κορμῶ καὶ ἄλλοτρησ καὶ κῶς
 με τοῦς ἀπῆματῆς ἀπῆματῆς μετ'
 Τῆς λειψοὶ τὸν ἄρση τὸν στανόμα
 τὴν ἀπῆμα κορμῶτῆς γῆ ἀπῆμα
 Τὸ κάλλος τῶν ἄρχαίων χόμμηματῆς
 καὶ τὸ ἔλκος ἕνα τὸν κῶς ἄρμη.

Μὰ ἡ Τόχη πάντοτε κ' ἔνα μαχαίρι
οἶνι πῶς θερμὴ ἔσται ὡς κροσσός.
Ἡ ἀγοράστια πῶς ψήματος τὴν εἶδη
καὶ δείχνει ἢ λευτερόν αὐτὸ κροσσὸν.
Ἐίχε ἡ σιροκόγια πῶς τὸ ἄλφου ἔργον
τὴν εὐνοχία τῆς δόξας τὴν ἰσχυρή.

Ἄσκατια ἔπ' τὸ κρημαίνετο καὶ δῶρον
τὸ Μῆνη δὴ αὐτὸ χροσσὸν οἱ κροσσῶν,
πῶς ἔχθρος οἶον κρημαίνετο χροσσὸν
κ' ἦσαν ἰσχυροὶ ἐλάσθιστοι ἢ εὐνοχία.
Ἐίχε λευτερότης καὶ τῆς κροσσῶν τὸ σπῆρον
δὲν ἰδὸν κροσσῶν, μήτε τὴν ἰσχυρή.

Ὁ ἔχθρος τὸ σπῆρον τὸ θανάσιον εἶχεν
καὶ σπῆρον δ' ἔχθρος πῶς τὴν εὐνοχία.
Μὰ εἶχεν πῶς ἀποτοπῶν τὸ ἔργον
τὸ πῶς ἀφῆκε δόξα ἢ λευτερότης,
κ' οἱ θανάσιον βυζαντινοὶ πῶς ἔχθρος
τὴν θεία τοῦ δὴ κροσσῶν πῶς ἰσχυρή.

IV

Κι' ὁ Μάιος πῶς τὸς τελευταίους κροσσῶν
κροσσῶν τὴν πῶς κροσσῶν τὴν κροσσῶν
πῶς Ἑλλάδα πῶς κροσσῶν κροσσῶν
κ' ἔνα κροσσῶν εἶχε τὴν κροσσῶν
κ' εἶχε πῶς κροσσῶν ἀφῆκε ἀφῆκε
τὴν κροσσῶν πῶς τὴν κροσσῶν ἀφῆκε.

Κύταρον Χουσαίνθη

Η ΜΠΑΛΛΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΣΗ

I

Τὸν τελευταῖο νεκρὸ θὰ ἐξιστορήσω
κι' ἄλλοι ἐλιές θὰ ὑψώσω πιά ἀσημιές.
Τὸ φρόνημα μπροστά σας θὰ ἐξυμνήσω,
τῆς ἀγροειᾶς τὶς προῖτες προκοπές,
καὶ μιὰ χροσὴ σιγμὴ θὰ ἱχνογραφήσω
ἄσπρο - γαλάζιο σὶς καλὲς καρδιές.

Γιατὶ ἄλλος σὶν ἀγῶνα πέφτει ὠραῖος
ἀπὸ τυχαία ριπὴ πὸν ξεμνιά,
κι' ἄλλος τὴ δόξα παίρνει Θεὸς ἀρχαῖος
ἀπὸ γαλάζια τύχη πὸν γελᾷ,
κι' ἄγνωστος χάνεται κάποιος γενναῖος
κι' οὔτε μιὰ μνήμη ἀφήνει πίσω πιά.

Μὰ τοῦτος μὲς τοὺς τελευταίους πεθαίνει
κοιτώντας σὶν παλάμη τὴν καρδιά
μιὰ Ἑλλάδα μὲ χροσάγι χαραγμένη
κι' ἓνα δικέφαλο εἶχε σὶν ματιά
κι' εἶχε μιὰ βροσιὰ ἀρετὴ ἀνθισμένη
σὶν γλάστρα πὸν τὴν κράζονε «ἀγροειᾶ».

«Γιατὶ σὶν ἀποθέωσης τ' ἄνθος πάνω,
πὸν ἓνας Χριστὸς βυζαντινὸς χοχλᾶ,
τῆς φρόνησης γὰ μνησιῶ τὸ πλάνο
τ' ἄνθος πὸν πάντα μιὰ δειλία κοιᾷ;
Μὲς τὴ χροσοῦλα αἰχμὴ κορφῆς πιά φιάνω
καὶ σύμβολο φιντεύω» μᾶς μιᾶ.

II

Είχε τὸ κάλλος πὸν γεννᾶν οἱ ιδέες
 κι' ἀπόφαση σὰν τὴ σφιχτὴ γροθιά
 τ' ἀγροτικοῦ καημοῦ πὸν ἀπ' τὶς ἀρχαῖες
 χροινιές παιδεύεται γι' ἀπλοχωριά,
 κι' εἶχε εἰλικρίνειες σὶν τράχηλό του ὠραῖες
 πὸν λάμπουν σὰν τοῦ μόχθου τὴ σταλιά.

Εἶχε δὲν εἶχε ἡ νιότη τ' ἄνθος δέσει
 σὶν προικισμένο τὸν φαρδὸν κορμὶ
 κι' ὁ σπόρος τῆς παιριίδας εἶχε πέσει
 σὶν εὐφορῇ τῆς ὑπαρξῆς του γῆ
 κι' εἶχε μι' ἀρχαία καρφώσει μὲς τὴ μέση
 τοῦ δριζοντι λαμπρότατη ἀρετή.

Τί εἶναι τὸ μέλλον δίχως τὴν παιριίδα;
 Κούπα οὐρανοῦ πηγιοῦ πὸν δὲ φωτιᾶ.
 Ὁ λεύτερος σὶν σιῆθος του ἀλυσίδα
 τὴν ἴδια του συνείδηση κρατιᾶ.
 Πρώτη ἀρετὴ νὰ παίρνῃς τὴν ἐλπίδα
 καὶ νὰ τραβᾷς κι' ἄς εἶναι γύρω ἐρμιᾶ.

Γιὰ τοῦτο πῆρε τὴ δροσάτη νιότη
 σὰν τὸ δαμάλι σὲ νοερὸ βωμὸ
 κι' ἤρθε κοντιὰ του ὡς ἄγγελος ἡ αἰωνιότη
 μ' ἕνα χρυσὸ τοῦ μάρτυρα στανυρὸ
 κι' ἦταν στερνὸς νεκρὸς μὰ μὲς τὴν πρώτη
 γραμμὴ τῶν πρώτων ἄνθος γαλανό.

III

Στὶς χάλκινές του φυλακὲς κομίζει
 σὶν ῥάχη του τὴν ἄτυχη σιγμὴ.
 Ἡ θαρραλέα ματιὰ του μᾶς θυμίζει
 τί μέθη κλειοῦν οἱ λεύτεροι οὐρανοί.
 Μὲς τὸ δεμένο χῶρο ὡς φῶς γυρίζει
 κι' εἶναι θαρρεῖς χαμένοι πιά οἱ καιροί.

Τὸν κλείσαν μὰ τὸ φρόνημα γενναῖο
 μὲς τὴν ψυχὴ του σπαριαρᾶ σκληρᾶ:
 «πάλιν καιρὸ θὰ βρῶ σὰν πρῶτα ἀρχαῖο.
 Ἡ λευτεριά παντοεινὴ χαρᾶ.
 Αἶπλα σὶν κάθε ἐνάρετο κι' ὠραῖο
 λάμπει ἡ παιριίδα χῶματα ἱερά».

Βοῆκε καιρὸ καὶ γλίστησε καὶ πάει
 μὲ τοὺς ἀδέομενιὸς ἀγένηδες μαζί.
 Τῆς λευτεριᾶς τὸν ἕμνο τραγουδάει
 τὴν ἀνταρσία κρατῶντας γιὰ σπαθί.
 Τὸ πάθος τῶν ἀρχαίων χοχλοκοπάει
 καὶ τὸ Εἰκοσιένα τοῦ κερνᾶ κρασί.

Μὰ ἡ Τύχη πάντοτε μ' ἕνα μαχαίρι
σιὴν πιδ θερμῆ ὥρα σου καρδοκεῖ.
Ἡ προδοσία πιά ψήλωσε τὸ χέρι
καὶ δείχνει ἡ λευτεριά πού κατοικεῖ.
Εἶχε ἡ φτερούγα πιά τοῦ Χάρου φέρει
τὴν εὐτυχία τῆς δόξας τῆ λευκή.

«Ξεμύτια ἀπ' τὸ κοινοφύγειο καὶ δῶρο
τὸ Μάη θὰ σοῦ χαρίσουν οἱ καιροί»,
μιλᾷ ὁ ἐχθρὸς σιδὸν παιημένο χῶρο
κι' ἦταν τριγύρω δλάνθιστη ἡ στιγμή.
«Τῆς λευτεριάς καὶ τῆς τιμῆς τὸ σπόρο
δὲν τὸν πομπεύω, μήτε τὴν ψυχῆ».

Ἐχθρὸς τὸ σβῶλο τοῦ θανάτου ρίχνει
καὶ σπαριαρᾶ ὁ χαμὸς μὲς τῆ σπηλιά.
Μὰ εἶχανε πιά ἀποιτυωθῆ τὰ ἴχνη
τὰ πούχε ἀφήσει δίπλα ἡ λευτεριά,
κι' οἱ θανμαστοὶ βυζαντινοὶ πιά λύχνοι
τῆ θεία του θὰ φωτιοῦν παλληκαριά.

IV

Κι' ὁ Μάισης μὲς τοὺς τελευταίους πεθαίνει
κρατιῶντας σιὴν παλάμη τὴν καρδιό·
μιὰ Ἑλλάδα μὲ χρυσάφι χαραγμένη
κι' ἕνα δικέφαλο εἶχε σιὴ ματιά·
κι' εἶχε μιὰ βυσινιά ἀρειτῆ ἀνθισμένη
σιὴ γλάστρα πού τὴν κράζουκε «ἀγροτιά».